ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **E. P.,** zastoupená Mgr. Dominikou Kovaříkovou, advokátkou se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1. 3. 2011, č. j. KUOK 23184/2011, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 30. 5. 2012, č. j. 73 Ad 7/2011 – 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatelky Mgr. Dominice Kovaříkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1.600 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 1. 3. 2011, č. j. KUOK 23184/2011, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Litovel ze dne 10. 12. 2010, čj. 15077/2010/LTO, kterým jí nebyla přiznána dávka mimořádné okamžité pomoci z důvodu ohrožení osoby sociálním vyloučením.

Krajský soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož zjistil, že žalobkyně požádala dne 16. 11. 2010 o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu ohrožení osoby sociálním vyloučením, s odůvodněním: *„jelikož manželství mých rodičů bylo proti mé vůli rozvedeno (i proti vůli mé matky), nemůžeme dosáhnout na příspěvek na bydlení. Jsme sociálně vyloučeni z této dávky, přestože jsme řádnými a oprávněnými uživateli a jsme povinni hradit náklady za užívání bytu. Jsem také ohrožena na výživě, když více než 2 měsíce nemám žádný příjem"*. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, ze dne 10. 12. 2010, čj. 15077/2010/LTO, žalobkyni požadovaná dávka nebyla přiznána s popisem sociálních a majetkových poměrů rodiny s odůvodněním, že mj. matka žalobkyně je vedena v evidenci úřadu práce jako zájemce o zaměstnání a podle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a není osobou v hmotné nouzi (což je podmínkou pro přiznání požadované dávky). Správní orgán dodal, že matce žalobkyně nebrání žádná překážka, aby byla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání, a tím by se pak stala osobou v hmotné nouzi. Nadto si rodina může s otcem žalobkyně zajistit řádnou nájemní smlouvu tak, aby měla nárok na příspěvek na bydlení. Odvolací orgán k podanému odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím ze dne 1. 3. 2011, č. j. KUOK 23184/2011, rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl. Ztotožnil se se závěrem nepřiznat žalobkyni mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu ohrožení osoby sociálním vyloučením, neboť nelze konstatovat, že by žalobkyně byla ohrožena sociálním vyloučením, a to s ohledem na možnost řešit potřebu úhrady předmětných výdajů vlastními silami, resp. za pomoci rodiny a úpravou situace. Pomoc v hmotné nouzi prostředky ze státního rozpočtu je určena k zajištění odůvodněných potřeb v nezbytném rozsahu v situaci, kdy k zabezpečení těchto výdajů nepostačují příjmy osoby a osoba nemá možnost řešit situaci vlastními silami, využitím svého majetku nebo za pomoci rodiny. Pokud by matka žalobkyně řešila svou situaci a evidovala se u příslušného úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, popř. se stala výdělečně činnou, a stala se tak pro účely příspěvku na živobytí stejně jako její dcery i ona osobou v hmotné nouzi, či dále pokud by uzavřela nájemní smlouvu s vlastníkem bytu, který užívají, mohly by posuzované osoby plnit podmínky nároku na dávky v hmotné nouzi na zajištění potřeb spojených s živobytím, ostatních základních osobních potřeb a nákladů na bydlení.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku mj. poznamenal, že nyní projednávaná věc souvisí s věcí vedenou pod sp. zn. 73 Ad 1/2011, v níž stěžovatelka žalobou brojila proti správnímu rozhodnutí o její žádosti o příspěvek na živobytí. Podle závěru správních orgánů, s nimiž se následně ztotožnil i krajský soud, nebyly stěžovatelka ani její matka osobami v hmotné nouzi. Matka stěžovatelky mohla situaci řešit tím, že se zaeviduje jako uchazeč o zaměstnání, čemuž jí nebránily žádné překážky. Rodina stěžovatelky mohla rovněž uzavřít řádnou nájemní smlouvu s jejím otcem a splnit tak podmínky nároku na získání příspěvku, příp. doplatku na bydlení. Stěžovatelka a členky její rodiny ani v jedné ze dvou jmenovaných situací neuvedly žádné relevantní důvody, které by jim bránily v tom, aby svou situaci napravily. Soud dodal, že stěžovatelka, její sestra a matka mohly svou situaci řešit výdělečnou činností.

Krajský soud v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že se u stěžovatelky nejedná o situaci předvídanou v § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle tohoto ustanovení *může orgán pomoci v hmotné nouzi za osobu v hmotné nouzi považovat též osobu, která v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků*

nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením, jestliže zejména: a) je propuštěna z výkonu zabezpečovací detence, z výkonu vazby nebo z výkonu trestu odnětí svobody, nebo b) je po ukončení léčby chorobných závislostí propuštěna ze zdravotnického zařízení poskytovatele zdravotních služeb, psychiatrické léčebny nebo léčebného zařízení pro chorobné závislosti, nebo c) je propuštěna ze školského zařízení pro výkon ústavní či ochranné výchovy nebo z pěstounské péče po dosažení zletilosti, respektive v 19 letech, nebo d) nemá uspokojivě naplněny životně důležité potřeby vzhledem k tomu, že je osobou bez přístřeší, nebo e) je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby. Stěžovatelka žádnou z těchto podmínek jak podle správních orgánů, tak i podle krajského soudu nesplňuje. Matka stěžovatelky se nepovažuje za osobu v hmotné nouzi, přičemž tuto situaci může jednoduše svoji změnit. Příjmy společně posuzovaných osob jsou pak ve srovnání s částkou živobytí stěžovatelky a její sestry vyšší. Z popisu situace obsaženém v podání stěžovatelky a její sestry a z údajů ze spisu nevyplývá, že by rodina nemohla svou situaci úspěšně řešit (nejde například o tři osoby invalidní ve třetím stupni apod.), a ze spisu nevyplývá ani to, že by rodina stěžovatelky byla ohrožena trestnou činností jiné osoby.

Krajský soud dále uvedl, že v případě dávky mimořádné okamžité pomoci je sice žadatel posuzován samostatně bez společně posuzovaných osob, avšak podle § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi *se posuzuje osoba v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků a to zda nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením.* Výpočty správních orgánů, jak již ukázalo připomenuté posouzení nároku na příspěvek na živobytí, byly podle krajského soudu správné, příjmy stěžovatelky včetně výživného jsou vyšší než její částka živobytí, stěžovatelka tudíž není osobou v hmotné nouzi. Podle § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze. Ten správní orgány jasně a srozumitelně popsaly a vyhodnotily způsobem, se kterým se krajský soud ztotožnil. Krajský soud konečně upozornil na to, že pomoc, o kterou stěžovatelka žádala, měla směřovat k uspokojení základních životních potřeb. Na ty se přednostně vztahuje příspěvek na živobytí, příp. příspěvek na bydlení či doplatek na bydlení. Žádost v souzené věci tak jen obcházela skutečnou žádost o příspěvek na živobytí nebo jiné dávky. Krajský soud po celkovém posouzení žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V podané kasační stížnosti a jejím doplnění stěžovatelka nesouhlasí se závěry Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, v napadeném rozsudku, s odvoláním na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost rozsudku spatřovala v nesprávném posouzení své osoby z hlediska hmotné nouze. Podle stěžovatelky neobstojí závěr krajského soudu, že správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodnily v souladu se zásadami správního řízení. V rozhodnutích správních orgánů obou stupňů chybí výslovný závěr o tom, že stěžovatelka není osobou v hmotné nouzi. Dále není zdůvodněno, proč nebyla stěžovatelka za osobu v hmotné nouzi považována ani v rámci správního uvážení podle § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi, ani proč nebyla za osobu v hmotné nouzi (u společně posuzovaných osob) považována matka stěžovatelky podle § 3 odst. 3 zákona. Podle mínění stěžovatelky měl krajský soud vyhodnotit správní rozhodnutí jako nezákonná a nepřezkoumatelná.

Ke stavu hmotné nouze stěžovatelky přispělo i nepřiznání příspěvku na živobytí., viz spor stěžovatelky ve věci vedené pod sp. zn. 73 Ad 1/2011, na nějž odkázal i krajský soud. Stěžovatelka má přitom za to, že o žádosti o příspěvek na živobytí bylo nesprávně rozhodnuto na základě chybného výpočtu příjmů společně posuzovaných osob za rozhodné období. Chybný závěr o tom, že se stěžovatelka, její matka a sestra nepovažují za osoby v hmotné nouzi, může ovlivnit i rozhodování v souvisejících věcech jednorázových dávek mimořádné okamžité pomoci.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěry správních orgánů o tom, že neposkytnutí dávky je legitimní v případě, kdy její matka odmítla učinit příslušné kroky, které by vedly k tomu, aby byly společně posuzované osoby zajištěny opakovanými základními dávkami pomoci v hmotné nouzi. Příslušnými kroky přitom správní orgány rozumí jednak to, aby se matka stěžovatelky zaregistrovala u úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání (namísto vedení v evidenci zájemců o zaměstnání) a byla tak posuzována jako osoba v hmotné nouzi, a jednak aby rodina stěžovatelky uzavřela nájemní smlouvu na byt, v němž bydlí (či na jiný) za účelem dosažení nároku na příspěvek na bydlení a doplatek na bydlení. Stěžovatelka zde zdůraznila, že právní předpisy toto řešení situace sice umožňují, avšak nenařizují ho. Pokud správní úřady povýšily zákonnou možnost na zákonnou povinnost, stěžovatelka pochybuje o tom, že rozhodování o dávce proběhlo od počátku nezaujatě a nestranně. Tyto pochybnosti nerozptýlil ani krajský soud, jestliže dal v tomto bodě zcela za pravdu žalovanému.

Matka stěžovatelky usiluje o zvýšení příjmu vlastním přičiněním vedle (dosud neúspěšného) hledání práce právě řádným uplatněním nároků a pohledávek, jak jí ukládá § 11 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. V souladu s § 13 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi soudně vymáhá své nároky z pracovního vztahu. Setrváním v evidenci zájemců o zaměstnání u příslušného úřadu práce pak pouze zaujímá určitou strategickou pozici v rámci soudního řízení o neplatnost výpovědi. Krajský soud sice stěžovatelce částečně přisvědčil v tom, že v případě dávky mimořádné okamžité pomoci se posuzuje žadatel samostatně bez společně posuzovaných osob (dle § 2 odst. 6 ve spojení s § 36 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi), současně ale poukázal na souvislost s § 15 odst. 1 a 2 téhož zákona, zejm. na podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze. K tomu stěžovatelka uvádí, že ona sama je v evidenci úřadu práce a nemůže práci nalézt, její sestra je jako studentka vysoké školy nezaopatřeným dítětem, matka stěžovatelky postupovala zcela v souladu s § 13 odst. 1 písm. e) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Rodina nemá žádný majetek ani žádné blízké osoby, jejichž majetek či pomoc by mohla využívat. Stěžovatelka se domnívá, že podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze spočívá pouze v nemožnosti získat práci, která by rodinu zajistila pravidelným příjmem. Taková situace by neměla jít k tíži stěžovatelky. Došlo tak k chybnému zhodnocení celkových majetkových a sociálních poměrů.

Stěžovatelka souhlasí s názorem krajského soudu, že k pokrytí výdajů na základní životní potřeby slouží přednostně příspěvek na živobytí. To však podle ní nevylučuje možnost žádat i v tomto případě o dávku mimořádné okamžité pomoci k jednorázovému pokrytí těchto výdajů. Na základě uvedeného stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve stručném vyjádření k podané kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu, je toho názoru, že kasační stížnost nemá opodstatnění, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost v celém rozsahu odmítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek krajského soudu vzešel (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poznamenává, že od 1. 1. 2012 došlo ke změně kompetencí jednotlivých správních orgánů na úseku výkonu státní správy ve věcech pomoci v hmotné nouzi. Podle ustanovení čl. VIII bod 10 zákona č. 366/2011 Sb., s účinností od tohoto data nejsou již odvolacím orgánem ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi krajské úřady, ale Ministerstvo práce a sociálních věcí. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že účastníkem řízení (žalovaným) je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla; ve smyslu ustanovení § 105 odst. 1 s. ř. s. pak dále platí, že účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a ti, kteří byli účastníky původního řízení. V řízení o předmětné kasační stížnosti tedy ex lege nastoupil do práv a povinností původního žalovaného jiný správní orgán, a to Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu uplatněných stížních bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, ale pouze právní otázky spojené s jeho hodnocením, soud proto vycházel ze skutkového stavu tak, jak byl popsán v napadeném rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Nejvyšší správní soud předesílá, že zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi zakotvuje dva typy dávek k zajištění základních životních podmínek fyzických osob, a to v první skupině dávky měsíčně se opakující - příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení (jenž navazuje na dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení) a ve druhé skupině dávky jednorázové označované souhrnně jako dávka mimořádné okamžité pomoci, kde zákon zakotvuje v podstatě čtyři varianty této dávky (§ 2 odst. 3, 4, 5 a 6 zákona). Příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení jsou základními prostředky k zajištění osob nacházejících se v hmotné nouzi a jedná se o dávky obligatorní, tedy takové, na něž vzniká nárok splněním podmínek stanovených zákonem. K výplatě se přiznávají od prvního dne měsíce, v němž bylo zahájeno řízení o dávku. K zajištění základních životních potřeb, nestačí-li k tomu dávky výše uvedené, lze pak z důvodů stanovených zákonem přiznat v případě mimořádných okolností ještě další, jednorázovou dávku. Okamžitá mimořádná pomoc je však svojí povahou dávkou fakultativní (sporné je to pouze u dávky přiznávané z důvodu uvedeného v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi), závislou na správním uvážení příslušného orgánu, nárok na ni vzniká až samotným rozhodnutím o jejím přiznání.

Ze žádosti o dávku uložené ve správním spisu je zřejmé, že stěžovatelka o ni požádala z důvodu potřeby zajistit náklady na užívání bytu a výživu. Jedná se tedy vesměs o potřeby, které by měly být v případě hmotné nouze žadatele zajišťovány prostřednictvím dávek opakovaných. Stěžovatelka však neuvedla žádné důvody, jež by byly podle § 36 zákona

o pomoci v hmotné nouzi podřaditelné ustanovení § 2 odst. 6 tohoto zákona, tj. netvrdila skutečnosti, z nichž by bylo patrno, že zejména je propuštěna z výkonu zabezpečovací detence, z výkonu vazby nebo z výkonu trestu odnětí svobody, nebo je po ukončení léčby chorobných závislostí propuštěna ze zdravotnického zařízení poskytovatele zdravotních služeb, psychiatrické léčebny nebo léčebného zařízení pro chorobné závislosti, nebo je propuštěna ze školského zařízení pro výkon ústavní či ochranné výchovy nebo z pěstounské péče po dosažení zletilosti, respektive v 19 letech, nebo nemá uspokojivě naplněny životně důležité potřeby vzhledem k tomu, že je osobou bez přístřeší, nebo je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby. Je tedy zřejmé, že důvody, pro které o mimořádnou okamžitou pomoc žádala, se zcela míjejí s účelem, pro nějž je tento typ dávek v zákoně upraven. Již to by samo o sobě bylo dostatečným důvodem pro zamítnutí žádosti o dávku, bez ohledu na skutečnost, zda ji samotnou lze nebo nelze považovat za osobou v hmotné nouzi.

K tomu Nejvyšší správní soud dále uvádí, že správní orgán prvního stupně vyšel vstříc stěžovatelce, když v dané situaci přijal její žádost jako žádost o dávku ve smyslu § 36 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, na niž pamatuje ustanovení § 2 odst. 6 tohoto zákona (stěžovatelka současně podala i další žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc, podřazené jiným důvodům uvedeným v zákoně). Zde je ovšem nutno podotknout, že v tomto případě by měla dávka sloužit k okamžité mimořádné pomoci osobě, *která v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením, jestliže zejména byla propuštěna z výkonu zabezpečovací detence, z výkonu vazby nebo z výkonu trestu odnětí svobody, nebo je po ukončení léčby chorobných závislostí propuštěna ze zdravotnického zařízení poskytovatele zdravotních služeb, psychiatrické léčebny nebo léčebného zařízení pro chorobné závislosti, nebo je propuštěna ze školského zařízení pro výkon ústavní či ochranné výchovy nebo z pěstounské péče po dosažení zletilosti, respektive v 19 letech, nebo nemá uspokojivě naplněny životně důležité potřeby vzhledem k tomu, že je osobou bez přístřeší, nebo je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby,* nikoliv tedy k zajištění nákladů na bydlení a výživu ve standardních životních situacích.

Z hlediska výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud podotýká, že v rámci vymezeného předmětu řízení [dávka podle § 36 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi] posoudily správní orgány i krajský soud v souladu se zákonem též otázku hmotné nouze stěžovatelky.

Podle § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi může být za osobu v hmotné nouzi považována též osoba, která v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením.

Podle § 15 odst. 1 cit. zákona se pak pro účely tohoto zákona celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala.

Zákon o pomoci v hmotné nouzi upravuje poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám prostřednictvím dávek. Pomoc je poskytována na základě principu subsidiarity, zásadně tedy jen tehdy, pokud žadatelé a osoby s nimi společně

posuzované nejsou schopni ani při vynaložení veškerého úsilí, jež lze po nich spravedlivě požadovat, zajistit si svoje potřeby sami. I v případě postavení osoby ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi dávky podle se přihlíží k podílu rodiny na případném vzniku či trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Správní orgány obou stupňů i krajský soud proto s ohledem na výše citované ustanovení § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi zcela správně vzaly v úvahu skutečnost, že matka stěžovatelky není vedena jako uchazečka o zaměstnání, což brání tomu, aby byla považována za osobu v hmotné nouzi a mohla úspěšně žádat o příspěvek na živobytí, stejně tak relevantní je skutečnost, že stěžovatelka, její matka i sestra, nemají uzavřenu nájemní smlouvu na byt, který obývají (ani jej nevlastní), takže nesplňují základní zákonnou podmínku pro možné přiznání příspěvku na bydlení, případně doplatku na bydlení. Důvody, jimiž se stěžovatelka pokouší ospravedlnit absenci uvedených skutečností, jsou z hlediska zákona o pomoci v hmotné nouzi bezvýznamné. Lze tak uzavřít, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti stěžovatelka za osobu v hmotné nouzi pro účely mimořádné okamžité pomoci z důvodů uvedených v § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi považována být nemůže, byť ona sama či osoby společně posuzované dostatečné příjmy ani jiný majetek ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi nemají. Ostatně, jak bylo již uvedeno, žádost stěžovatelky o přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci byla v nyní posuzované věci pojata jako žádost o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu ohrožení osoby sociálním vyloučením ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi, přičemž stěžovatelka ani žádný z účelů, který je sledován režimem tohoto zákonného ustanovení, ve své žádosti neuváděla. Tzn., že tento typ dávky by na danou situaci stěžovatelky nedopadal, ani kdyby splňovala postavení osoby v hmotné nouzi. Ve zbytku odkazuje Nejvyšší správní soud na výstižné a podrobné odůvodnění jak rozhodnutí odvolacího správního orgánu, tak i napadeného rozsudku krajského soudu, s nimiž se plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí tvrzenou vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, ve věcech sociálního zabezpečení pak nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení ani úspěšný správní orgán. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Ustanovená zástupkyně stěžovatelky učinila ve věci dva hlavní úkony právní služby à 500 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 vyhl. č. 177/1996 Sb., k nimž náleží dvakrát náhrada hotových výdajů à 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Vzhledem k tomu, že jmenovaná není plátkyní DPH, přiznal jí soud k úhradě celkově částku 1.600 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatelky nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

3 Ads 88/2012

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda
senátu